

Høringsinnspill – Delinnstilling II fra Arbeidsgruppen for revisjon av læringsutbyttebeskrivelsen og utredning av undervisnings- og prøvingsformer på ny studieordning

1 Bakgrunn

Høringsinnspillet gis med bakgrunn i at jeg har emneansvar for jus329 skriveveiledning og gruppeledelse. Dette er valgemne som omfatter arbeidsgruppelederne, og som er ment å gi dem det generelle faglige grunnlaget for å skjøtte oppgaven som arbeidsgruppeleder. Det legges for ordens skyld til at jeg ikke har hatt noen kontakt med arbeidsgruppen underveis i arbeidet frem mot delinnstillingen.

Høringsinnspillet er begrenset til arbeidsgruppens punkt 4.2 om arbeidsgruppene

2 Arbeidsgruppen sin potensielle dreining mot passive læringsformer

Arbeidsgruppen gjør forslag om en del endringer knyttet til arbeidsgruppene. Disse begrunnes relativt kort på s. 11 slik

Studiehverdagen til studentene handler i stor grad om å lese seg opp slik at en arbeidsgruppeoppgave kan bli besvart. Vi stiller spørsmål ved denne arbeidsmetoden og om den kan medføre en i overkant oppstykket måte å lære på. Ved å frigjøre tid til selvstudium kan studentene få bedre tid til å skaffe seg oversikt over emnet og gjøre studentene bedre i stand til å finne frem til problemstillinger på egen hånd. Et konkret tiltak for å dempe arbeidspresset kan være å fjerne arbeidsgruppene som er i samme uke som det er storgruppe. Et tiltak for å redusere antallet innleveringsfrister kan være å la studentene jobbe med større oppgaver og hvor man bruker to arbeidsgruppesamlinger på samme oppgave.

Når arbeidsgruppen beskriver studiehverdagen som preget av at studentene bruker tiden på å lese seg opp slik at de kan besvare en arbeidsgruppeoppgave, bør det bemerkes at om dette er tilfelle fungerer Bergensmodellen etter sin hensikt. Modellen har sitt utgangspunkt i problembasert læring. Forskningen modellen bygger på viser på at passiv lesing gir et læringsmessig relativt svakt utbytte målt mot aktiv læring gjennom arbeid med mer konkrete oppgaver. En transisjon vekk fra aktivt arbeid med rettsstoffet over til passiv lesing vil innebære en svekkelse av Bergensmodellen.

Til grunn for et skifte til fordel for større grad av passive egenstudier synes ligge et ønske om at studentene skal «få bedre tid til å skaffe seg oversikt over emnet og gjøre studentene bedre i stand til å finne frem til problemstillinger på egen hånd». Når det gjelder studentenes oversikt er det et spørsmål om hva en eventuell mangel her skyldes. Henger studentenes manglende oversikt sammen med at studentene har for lite tid til egenstudier, eller skyldes det at en ikke har utviklet gode nok oppgaver? En god arbeidsgruppeoppgave vil nettopp tvinge studentene til å arbeide med samspillet mellom det generelle og det partielle i det aktuelle emnet.

Studiet skal i tillegg utvikle forståelse, og ved en endring må en ta stilling til om studentene best vil utvikle denne forståelsen gjennom passiv lesing, eller ved å bli tvungent til aktivt å applisere fagets generelle linjer på konkrete tema.

Liknende spørsmål kan stilles for den andre delen av arbeidsgruppens begrunnelse. Vil studentene bli bedre i stand til å identifisere fagets spørsmål gjennom teoretiske studier, eller gjennom å tvingens til å søke å løse slike problemstillinger i aktive læringsformer? Og, om dette er en utfordring for dagens studenter, har vi et oppgavesett som er optimalisert for å lære studentene denne ferdigheten?

Som et konkret tiltak for å redusere arbeidspresset foreslås i brødteksten, men ikke i opplistingen av forslag, å fjerne en arbeidsgruppe i ukene det er storgrupper. Det er uklart hvorfor arbeidsgruppen

mener læringspotensialet av undervisning i større grupper er bedre enn for mindre grupper. Forslaget fremstår ikke begrunnet opp mot læring, og fremstår etter gjengivelsen på s. 5 å falle utenfor arbeidsgruppens mandat. En slik endring bør derfor utredes separat med tanke på læringsmessige virkninger.

3 Arbeidsgruppen sine konkrete forslag

3.1 Større oppgaver

Når det gjelder de konkrete forslagene foreslås det for det første færre, men større, arbeidsgruppeoppgaver. Slik arbeidsgruppens forslag er utformet reiser forslaget særlig to spørsmål.

Dersom forslaget skal bidra til å skape plass for egenstudier er det uklart hvordan dette skal virke. Den større oppgaven skal strekke seg over to arbeidsgruppesamlinger. Det vil si at oppgaven blir mer arbeidskrevende, og må pedagogisk gis med det siktemål at den skal fylle begge arbeidsgruppene. Det forutsetter at studentene skal jobbe relativt aktivt med oppgaven over to uker. Dette er ikke en endring som nødvendigvis frigjør tid, det vil avhenge av dybden i de spørsmål oppgaven reiser. Det er ingen nødvendig sammenheng mellom arbeidsmengden som kreves for å løse en oppgave på en god måte, og oppgavens ordgrense. Men dersom oppgavens nivå legges lavere kan en, trolig med en relativt moderat økning i ordgrense, frigjøre tid på denne måten. Som omtalt over vil dette likevel innebære et steg bort fra Bergensmodellen.

Sentralt fra mitt ståsted i denne sammenheng er at dersom en skal ha to arbeidsgruppesamlinger på samme oppgave må det settes tydelige krav til emneansvarlige med tanke på den andre arbeidsgruppe sin funksjon. En sentral del av arbeidsgruppens legitimitet i dagens studiemodell er at de oppleves som meningsfylte som læringsarena. Dersom gruppe to blir et rent hvileskjær, men med obligatorisk oppmøte, svekkes studentopplevelse av arbeidsgruppen som læringsarena. Det kan i sin tur smitte over på innsats mot arbeidsgrupper med innhold, og redusere deres verdi ytterligere.

Det andre spørsmålet knytter seg til problemidentifikasjonen som ligger under forslaget. Det heter på s. 12 at « Studentene har også uttrykt at ordgrensen til arbeidsgruppeoppgavene er for knappe. I stedet for å bruke plass på å bygge opp drøftinger, må de bruke tid på å kutte tekst». Som grunnlag er det vist til referansegruppemøtene.

Jeg har bare deltatt på referansegruppemøter våren og høsten 2019. Men fra det som har fremkommet der, og samtaler med arbeidsgruppelederene ellers, trengs det mer kontekst for å forklare utsagnet. Det er riktig at arbeidsgruppelederene rapporterer frustrasjon fra studentene over at man får lite plass til substansielle drøftelser innenfor ordgrensen. Men dette kobles til at det virker ha vokst frem en lære om oppgaveteknikk ved fakultetet. Denne synes ha lagt på flere obligatoriske elementer i en oppgave, som i kombinasjon med ordgrensen gjør at studentene har problem med plass til substansielle drøftelser. Dette er ikke i seg selv et argument mot lengre oppgaver, det er mange andre gode grunner for det. Men innenfor et regime med ordgrenser er det likevel grunn til generelt å se på oppgavetekniske elementer som forventes, med tanke på om disse tar plass vi heller ville ønske at studentene skulle bruke på annet.

3.2 Gruppeoppgaver

Bruk av gruppeoppgaver fremstår etter mitt syn som tjenlig. Utfordringen ligger i at også disse må utarbeides med omtanke.

3.3 Bruk av arbeidsgruppelederene til å kommentere obligatorisk arbeidsgruppeoppgave

Når det gjelder bruk av arbeidsgruppelederene for å kommentere obligatoriske arbeidsgruppeoppgaver mangler punktet en vurdering av betydningen for læringsmiljøet i arbeidsgruppen. Arbeidsgruppelederene har allerede ansvar for å melde fra om oppgaver de mener ikke er tilstrekkelige til å oppfylle det obligatoriske arbeidskravet. SU har videre fastsatt at

studentene skal ha melding om at emneansvarlig har vurdert oppgaven deres, uavhengig av om den underkjennes eller ikke. Fra arbeidsgruppelederhold rapporteres at dette føles ubehagelig, og kan påvirke relasjon i arbeidsgruppen. Det er derfor grunn til å tro at det er underrapportering fra arbeidsgruppeledere til emneansvarlig av mangelfulle oppgaver. Det er også grunn til å ta relasjonene i arbeidsgruppene alvorlig. Læringen i gruppen avhenger i stor grad av en fungerende gruppedynamikk, og fordi disse gruppene mindre og student – student er de langt mer utsatt enn en student – tilsatt grupper.

Opp mot dette kan det spørres om en i tilstrekkelig grad har tenkt gjennom konsekvenser for læringsmiljøet i arbeidsgruppen når en foreslår at arbeidsgruppelederne skal kommentere obligatorisk arbeidsgruppeoppgave. Så langt det faktisk skal stilles innholdskrav til den obligatoriske oppgaven er konsekvensene av underkjenning her mer vidtrekkende en underkjenning av en arbeidsgruppeoppgave. At det eventuelt er en faglærer som skal stå for underkjenning avhjelper ikke situasjonen, all den tid det må være opp til den kommenterende arbeidsgruppeleder å videresende oppgaven.

Av hensyn til læringsmiljøet i arbeidsgruppen er jeg derfor svært skeptisk til at en vil legge det på arbeidsgruppelederne å være instrumentelle i avgjørelsen av om den enkelte student i gruppen får fremstille seg til eksamen eller ikke. En må i det minste kommentere på kryss, slik at gruppelederne for obligatorisk oppgave ikke kommenterer for egen arbeidsgruppe.

Ved en eventuell innføring av en slik ordning må en videre ta hensyn til at studiet er dimensjonert som et fulltidsstudium. Arbeidsgruppelederne har egne studier å ivareta, og for å rekruttere som vi ønsker til disse stillingene er vi avhengig av at de vedblir å være attraktive og ikke for omfattende opp mot egen studiehverdag. Kommentering av obligatorisk arbeidsgruppeoppgave bør derfor ikke legges inn som en del av stilling som arbeidsgruppeleder, men utgjøre et frivillig tillegg. Videre må tidspunktet for obligatorisk arbeidsgruppeoppgave nøye koordineres mot eksamensperioder på 3. og 4. studieår.

Knut Einar Skodvin
emneansvarlig jus329